

Erdős Norbert neve igen jól cseng a hazai halászati ágazatban. Államtitkári kinevezése előtt Hoitsy Györgynek is átadhatta az Aranyszalag Minőségről szóló tanúsítványt

Kilencvenéves a Szeged-Fehértó Halgazdaság, és ma is meghatározó szereplője a hazai haltermelésnek. A Szegedfish Kft. vezetése az elmúlt évtizedekben arra törekedett, hogy a tógazdaság a mindenkor legkorszerűbb technológiával termeljen növényevő és ragadozó halakat.

Pro Aquacultura Hungariae díjat kapott Németh István és Váradai László, az Életfa Emlékplakett ezüst fokozatát érdemelte ki Horváth László és az Életfa Emlékplakett bronz fokozata elismerést vette át Lévai Ferenc

Halászati Lapok

Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet Lapja | Szerkeszti: Szerkesztő Bizottság | Felelős szerkesztő: Hajtun György
Ez a lapszám az Agrárminisztérium támogatásával készült.

A Magyar
Mezőgazdaság
melléklete

XXI. évfolyam
2020. december

Négy év munkája a mérlegen

A Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet (MA-HAL) 2017-es megalakulása óta először idén decemberben lesz tisztségviselő-választás a szervezetben. De a koronavírus-járvány a szakmaközi szervezet tevékenységét is jelentősen befolyásolja, és elmondható, hogy az érdekképviseleti munka megszokott menete felborult. Sziráki Bence, a MA-HAL ügyvezető igazgatója a járvány idején leginkább elektronikus úton végzi a munkáját. Mivel a halászati termelés nem állt meg, ebben a nehéz időszakban még határozottabban kell közvetíteni a termelők érdekeit a döntéshozóknak.

• Igazgató úr, engedjen meg egy kitérőt, mielőtt a 4 év alatt végzett munkáról beszélne! Fialt kora ellenére nagyon is érett, tapasztalt vezetőhöz méltón végezte a munkáját. Beszéljen a háttéréről: honnan ez az elkötelezettség a halászat iránt?

– Nagypapám, Péntes Bethen halbiológus volt, és gyermekkoromban sok helyre elvitt magával. Ez meghatározta az érdeklődési körömet, mert megszerettem közben a halászatot, a természetet. Gimnazista koromban minden nyaramat tógazdaságokban töltöttem. A Szent István Egyetemen már állattenyésztő mérnökként kezdem el tanulni a tógazdasági haltermelés szakirányt, és akkor is minden gyakorlatomat tógazdaságokban töltöttem.

• Ebből kiderül, hogy kellő tapasztalatot szerzett a tógazdálkodást illetően, de az érdekképviselet egészen másféle ismereteket kíván.

– Kétségtelen, de ha nem ismertem volna meg a termelési folyamatokat és a velük járó problémák sokaságát, akkor az érdekképviseleti munkát sem tudnám hozzáértően, pláne nem eredményesen végezni. Egyébként előző munkahelyemen, a Fővárosi Állat- és Növénykert akváriumánál is olyan volt a munkám beosztása, hogy az egyik szabadnapom hétköznapokra esett. Ezen a heti egy napon 2015-től kezdve bejártam a szövetségbe, ahol Balogh József tiszteletbeli elnök a szárnyai alá vett, és be-

tanított az akkori szövetségi munka rejtelmeibe. Amikor 2016-ban előléptettek a jogelőd szervezet főmunkatársává, egy évig Szathmári László ügyvezető igazgató úr munkáját segített. Amikor 2017-ben igazgató úr nyugdíjba vonult, akkor az elnökség ideiglenesen megbízott a frissen megalakult Magyar Akvakultúra és Halászati Szakmaközi Szervezet ügyvezető igazgatói tisztségével. Az egyéves megbízást 2018-ban határozatlan időre véglegesítették.

• Amikor elkezdte önállóan végezni a munkát, mit talált a legnehezebb feladatnak?

– Valójában nem éreztem nagy nehézséget, mivel 2 évem volt a felkészülésre. Ezalatt a 2 év alatt sokat tanultam a már említett idősebb kollégáktól, és nem utolsósorban Németh István elnök úrtól, aki igen sokat segített. Tehát 2017-ben már átlátam az érdekképviseleti rendszert és tudtam kezelni a felmerülő problémákat. Ami hosszabb időt vett igénybe és nehézséget okozott, az a különböző szakmai kapcsolatok kiépítése volt. Nem igazán ismertem a hatóságoknál, a szakigazgatásban dolgozó kollégákat, és kellett jó 1 év, mire a kapcsolati tőkéket felépítettem. Ezek a kapcsolatok ma is jól működnek, segítjük egymás munkáját.

• A szakmaközi szervezetek ügyvezetésének az elnökségi és közgyűlési határozatok végrehajtása a feladata.

Sziráki Bence ügyvezető igazgató

Nem lehetett könnyű dolga, mert a MA-HAL ügyvezetése nem mondható népes tábornak.

– Hát, a szervezetünk kicsinek mondható, és nem rendelkezünk olyan bevételekkel, amelyekre alapozva bővíthetnénk az apparátust. Két éve még Szabó Széles Ivett segítette a munkámat irodavezetőként, Králik Helga pedig a marketinget vitte. Pályázati forrásból tudtuk finanszírozni őket. Egy idén elnyert pályázatnak köszönhetően tudjuk foglalkoztatni Hoitsy Márton állatorvost, az irodai feladatokat pedig Terna Szilvia végzi. Néha valóban úgy érzem, hogy kevesen vagyunk, de igyekszünk megbirkózni a feladatainkkal. A tagdíjat semmiféleképpen nem emeljük – főként ebben a nehéz időszakban nem – azért, hogy még egy munkatársat felvegyünk. Úgy gondolom, egy-egy új feladat elvégzésére a plusz munkatársak felvételét pályázati források bevonásával kell megoldanunk. Már megfogalmazódott, hogy a következő uniós költségvetési ciklusban felvesszünk egy munkatársat a MAHOP-pályázatokhoz, aki segít a tagjainknak a pályázatokkal járó feladatban. Most többek közt azon dolgozom, hogy már 2021-re biztosítani tudjuk az ehhez szükséges forrásokat.

► Fontos, hogy a halászati ágazat minél hatékonyabban fel tudja használni a következő uniós ciklus forrásait.

• **Lehet, hogy hamvába holt ötletnek bizonyul, de ha egy tag pályázik, akkor a pályázati forrásból el lehet különíteni pénzt pályázatírássra. Ebből lehet-e bevétele a szervezetnek?**

– Konkrétumokat nem tudok még mondani, mert most dolgozzuk ki a feltételrendszert. Megpróbálunk minél több lábra állni. Idén létrehoztuk a MA-HAL Marketing Nonprofit Kft.-t, hogy általa is megpróbáljunk uniós forrásokhoz jutni a közös marketing hatékony megvalósítására. Már elindítottunk egy mintaprojektet is az idén, amelynek keretében az Agrárminisztérium és néhány termelő hozzájárulásával csaknem 8 millió forintból tudunk három hónapos internetes kampányt szervezni. A kampány során a közösségi médiában és rádiókban ösztönözzük a magyar fogyasztókat a hazai haltermékek fogyasztására.

• **Milyen eredményeket emelne ki az elmúlt 4 évből?**

– Hát ezt nehéz röviden megfogalmazni, mert szinte minden nap intéztük a szervezeti ügyeket. Számos levelet írtunk, jogszabályokat véleményeztünk, kapcsolókat építettünk. Az elnökséggel közösen mindenesetre sok szép eredményt értünk el. Gondoljunk az áfacsökkenésre, a vízszolgáltatási díj csökkentésére, a vízkészlet-használati járulék minimális csökkentésére. Sikert értünk leegyszerűsítettünk több uniós forrás lehívását, ami megkönnyítette a haltermelők számára a beruházások végrehajtását. Elértük, hogy a MAHOP 2.5-pályázatoknál egy összegben és előre kifizetés az elnyert összeget. Ezen kívül számos jogszabály-módosítást kezdeményeztünk, amelyek megkönnyítették a haltermelők életét.

• **Az ideji nagy eredményt éppen a COVID-19-járvány hozta...**

– Pontosan! Annak ellenére – és erről már sokat írtunk a Halászati Lapokban –, hogy az ágazatot váratlanul érte a tavaszi járvány, gyorsan felesztünk. Jó kapcsolatainknak, a lobbierőnknek köszönhetően gyorsan tudtunk lépni a kormányzat segítségével. A tavaszi intervenció pontytelepítés és a nyári munkahelymegtartó támogatás 1,344 milliárd forintot hozott a termelőknek. A járvány második hullámában folytatjuk ezt a munkát, mert tisztában vagyunk vele, hogyha az éttermek bezárnak, ha a családi összejöveteleket és a rendezvényeket korlátozzák, akkor mind a belföldi fogyasztás, mind az export csökken.

A hal ünnepi étel, sokan csak családi körben, vagy vendéglátóhelyen fogyasztják, mert saját maguk nem tudják elkészíteni. Folyamatosan figyelemmel kísérjük, hogy

mekkora halkészlet halmozódik fel a belföldi piacon, és ha ez készlet karácsonykor nem a megszokott ütemben fogy, akkor ismét az államhoz fordulunk segítségért. Nem szeretnék senkit sem hitegetni, hogy a tavaszi intervenció megismételhető, de elképzelhető, hogy a kormánynak közbe kell avatkoznia annak érdekében, hogy a magyar haltermelők talpon maradjanak.

A MOHOSZ elvégezte a maga számításait a tavaszi intervenció kapcsán, amiből kiderült, hogy az intervenció miatt jelentősen nőttek a horgász napijegyből származó bevételek. Ez a kormányintézkedés azért lett rendkívül eredményes, mert a napijegyek és az egyéb horgászati szolgáltatások áfatartalmából befolyt a költségvetésbe az a 800 millió forint támogatás, amit az állam a felvásárlásra fordított. Ez alapján úgy gondolom, hogyha újra szükség lesz intervencióra, az állam csupán megelőlegezi a pénzt, mert láthatjuk, milyen rövid idő alatt visszakerül az államkasszába ez a befektetés. Tehát ha a második hullámban komolyra fordulnak a dolgok, akkor a szervezet azonnal lépni fog. De még megvárjuk a decemberi forgalmi eredményeket.

• **Jelenleg, november közepén-végén mi a helyzet a piacon?**

– Úgy látom, hogy a tavalyi értékeket már novemberben teljesítjük, de a bevezetett korlátozó intézkedések miatt nagy a bizonytalanság. Nem tudni, hogy decemberben mire számítsunk a piacon. Bízom benne, hogy a HalPéntek nevű programunk a vásárlókat és a haltermelőket is segíti, ugyanis a program keretében már az ország 1300 pontján kínálnak hazai termelésű halat, és a megvásárolt hal mellé recepteket is kapnak a vásárlók. Térképünkön bejelöltük azokat a helységeket, éttermeket, ahol hazai haltermékek kaphatók, és tulajdonképpen az egész országot lefedik.

• **Szóljunk még a MA-HAL és a MOHOSZ kapcsolatáról, annál is inkább, mert Ön igen gyakran megfordul a MOHOSZ Korompai utcai székházában.**

– Így igaz. Sokat találkozom a MOHOSZ vezetőivel, elsősorban Déder István főigazgató úrral, hogy egyeztessük ügyeinket. Mindkét szervezet vezetése felismerte, hogy együtt sokkal több eredményt érhetünk el, és sokkal hatékonyabbak lehetünk, ha segítjük egymást. A MOHOSZ ösztönzésére megkezdődött a halászati ágazat termelési szerkezetének a többlépcsős átalakulása, mert látszik, hogy az export beszükülésével egyre nehezebb, egyre nagyobb ráfizetés önmagában értékesíteni a pontyot étkezési célra. Át kell alakítani a termelési szerkezetet a horgászpiaci igényeknek megfelelően. Ez azt jelenti, hogy a keszegfélék további termelése mellett nő-

velni kell a ragadozók arányát. A MOHOSZ azzal segíti a folyamatot, hogy hosszú távon növeli a halfajonként megosztott telepítési mennyiségeket, és a jelenlegi 4-5 ezer tonnáról 6-7 ezer tonnára kívánja növelni a mennyiséget. Ez komoly volumen-növekedés, ami nagy segítség a haltermelésnek, mert biztos piacot jelent. A kieső lengyel export egy részét fel tudják venni a horgászok. Ennek ellenére meg kell említenem, hogy vannak halfajok, amelyeknek a kereslete jelentősen csökkent. Ilyen például a két busafajta, amelyek termelése gyakran veszteséges. A keszegfélék termelését viszont lehetne növelni, csak az kényes technológiát igényel.

• **A járvány a szervezet munkaméretét is felborította, pedig ez év végén új elnökséget kellene választani.**

– Most még nem mondhatok semmi biztosat, de a decemberi tisztújító közgyűlés minden bizonnyal elmarad. Online nem tudjuk megtartani, mert úgy nem tudunk szavazást tartani. Szervezetünk ügyvédje, Mikó András jelenleg is keresi azt a megoldást, ami a jogszabályoknak és a tagságunknak is megfelelő volna. Egyelőre az a javaslat, hogy a tagság hosszabbítsa meg az elnökség mandátumát a vészhelyzet végéig, és kötelezze az elnökséget tisztújító közgyűlés összehívására, amikor a veszélyhelyzetet feloldják. Természetesen nagyon szerettük volna a szokott módon megtartani a decemberi közgyűlést, de erre most, sajnos, aligha lesz mód.

• **Mi lesz az Ön további sorsa?**

– A választásig egyelőre a helyemen maradok, és az új elnökség dönti el, hogy ki lesz az ügyvezető.

• **Végül, mondja el, kérem, hogy milyen ügyek vannak folyamatban?**

– A legfontosabb talán a következő operatív program kialakításában való részvételünk, a Nemzeti Akvakultúra Stratégia szakmai véleményezése. Szeretnénk, ha átlátható, az eddigieknél egyszerűbb, gyorsabban lefolytatható pályázatokat írnának ki, és olyan felhívásokat, amiket a későbbiekben nem kell módosítani. Szeretnénk az egész országban egységesíteni a kormánygyerítési és -riasztási engedélyek kiadását, mert most megyéről megyére, járásról járásra változó az elbírálásuk. Szeretnénk, ha a hód, a vidra és a kis kárókatona esetében riasztási és gyérítési lehetőséget kapna az ágazat, mert ezeknek a fajoknak a szaporodása és terjedése hatalmas károkat okoz a tógazdaságokban. Azonkívül a jelenlegi MAHOP-ban még van szabad forrás, és szeretnénk, ha azt egy egyszerűsített pályázati felhívás keretében gépbeszerzésre fordíthatnánk. És hát a tisztújításra való felkészülés a napi feladatunk.

HAJTUN GYÖRGY

Aranyszalagot kapott a lillafüredi pisztráng

Erdős Norbert neve igen jól cseng a hazai halászati ágazatban, ugyanis az EP-képviselő 2014–2019 között az Európai Parlament mezőgazdasági és vidékfejlesztési, illetve halászati szakbizottsága tagjaként sokat küzdött az édesvízi akvakultúra elismeréséért az unióban, mégpedig igen eredményesen. A 2019-es EP-választáson Erdős Norbert nem szerzett mandátumot, így nem tudta folytatni eredményes munkáját, de az államtitkári kinevezése előtt Hoitsy Györgynek is átadhatta az Aranyszalag Minőségről szóló tanúsítványt a Magyar Gasztronómiai Egyesület rendezvényén.

Azóta köztudottá vált, hogy Áder János köztársasági elnök 2020. november 1-jével kinevezte Erdős Norbertet az élelmiszerlánc-felügyeletért felelős államtitkárnak.

„A közelmúlt és napjaink pandémiás helyzete még inkább felértékelte a független élelmiszer-ellátást, és az élelmiszerlánc-biztonság jelentőségére is ráirányította a figyelmet. Magyarország élelmiszeripara a járvány alatt jól vizsgázott, élelmiszer-biztonsági rendszerünk az egyik legjobbnak, legstabilabbnak bizonyult Európában. Államtitkárként továbbra is azon dolgozom kollégáimmal, hogy a magyar családok asztalára jó minőségű és biztonságos hazai termékek kerüljenek. Emellett továbbra is kiemelten foglalkozunk szemléletformálással és a tudás megosztásával. Szeretnénk még jobban felhívni az emberek figyelmét arra, hogy az élelmiszerlánc biztonságát és ezáltal az egészségünket csak együtt tudjuk megvédeni. Ehhez nemcsak felelős vállalkozói magatartásra van szükség, hanem vásárolni is tudatosan kell” – nyilatkozta kinevezésével kapcsolatban Erdős Norbert.

Mint lapunknak elmondta, európai parlamenti képviselőként és a mezőgazdasági és vidékfejlesztési szakbizottság tagjaként több éven keresztül foglalkozott többek között élelmiszer-védjegyekkel kapcsolatos kérdésekkel. Államtitkárként azt tekinti egyik fő céljának, hogy a mindennapokat betöltő védjegy-kavalkádban egy jó minőségű, biztonságos élelmiszereket jelölő védjegyrendszer bevezetését támogassa, ami a vásárlók számára hiteles, mert valódi garanciát jelent. Ebben a munkában továbbra is számít a szakmai és a szakmaközi szervezetek együttműködésére.

Ez utóbbi kitétel annak kapcsán mondta el, hogy az Aranyszalag Minőség tanúsítvány tulajdonképpen egy olyan védjegy, amely hiteles, és valódi garanciát nyújt annak, aki elnyeri ezt a tanúsítványt. Annál is inkább, mert évekkal ezelőtt egy civil szervezet, a Magyar Gasztronómiai Egye-

sület és az Agrárminisztérium közös együttműködésében kezdeményezte a cím odaítélését, aminek ma már igen jó a társadalmi presztízse, megítélése.

Aki elnyeri az Aranyszalagot, annak az üzleti sikerei is megszorodnak, mert a legmagasabb szintű gasztronómiai szakemberek, a hatóság szakembereivel ítélik oda a tanúsítványt. Külön felüdülést jelentett, hogy a kitüntetettek között volt Hoitsy

100-150 kg/m³-es halsűrűségétől. Az őshonos sebes pisztrángból (*Salmo trutta m. fario* Linné, 1758.) évi 1-2 tonna hal kerül piacra Lillafüredről, elsősorban horgászvizekbe. Hoitsy György egyik célja az eredeti dunai vérvonal visszaállítása. A szívárványos pisztrángnak három törzse él a telepen, amelyeknek az ivási ideje, növekedési erélye és a színezete is eltérő.

Hoitsy György nagy jelentőséget tulajdonít az Aranyszalag díj elnyerésének, mert egy termékcsoport kiemelkedő minőségét ismerték el vele. Odaitétele azt jelenti, hogy a Magyar Gasztronómiai Egyesület a friss sebes és aranypisztrángot, illetve a belőlük készített füstölt termékeket Aranyszalaggal jutalmazza. A telepvezető nem is tudott arról, hogy a termékeket górcső alá vonják, mert – mondhatni – inkognitóban jelentek meg vásárlóként az MGE, az éttermek és a feldolgozók képviselői. Az ő véleményük alapján dönt az egyesület, tehát ez a cím pá-

Balra Erdős Norbert, középen Molnár B. Tamás az oklevelek átadásán. A tanúsító védjegy viselésére jogosultak és a verseny díjazottjai: Zichy Mihály (vagjú), Asszu Szabolcs (megyásói Harangod-Mag Kft.), Kis Norbert (Czifray), Hoitsy György (lillafüredi pisztráng), Katona Ervin (Czifray), Palotai Csaba (Czifray)

György, a Lillafüredi Pisztráng telep vezetője is. Erdős Norbert számára felüdülést jelentett, hogy az idei kitüntetettek közé bekerült Hoitsy György, a lillafüredi pisztrángtelep vezetője. Mint fogalmazott, a baromfi, a sertés és a marhatermékek között végre a hal is megjelent, amiből oly keveset fogyaszt a magyar, pedig igen egészséges fehérjeforrás.

Hoitsy György a sebes és a szívárványos pisztrángért kapta meg az elismerést. A lillafüredi sebes pisztráng forrásvíz táplálta hideg tavakban nő. A termelő és az ivadéknevelő tavakat kristálytisza, hideg, oxigéndús forrásvizet táplálják, ettől lesz a hal hújának állaga és íze annyira jó. A telepen köbméterenként 15-25 kg halat nevelnek, ami messze elmarad az intenzív telepek

lyázat útján nem nyerhető el. Azonkívül az Aranyszalagot vissza is vonják, amennyiben nem tudják a szintet tartani.

A kiváló minőség fenntartása sok-sok munkával jár. Hoitsy György az idejéig a szezonról elmondta lapunknak, hogy idén is volt olyan időszak, amikor nem volt elég víz, katasztrofálisan aszályos tavaszt és nyarat kellett átvészelniük: 170-190 milliméter csapadékkal kevesebbet kaptak a sokéves átlaghoz képest. Október közepétől viszont túl sok csapadék hullott, ami szintén megnehezítette a termelést, mert a nagy víz sok hordalékot hoz. Mindezek ellenére közepes termelési évet zár a lillafüredi pisztrángtelep, 56-60 tonna pisztrángot tudnak értékesíteni a piacon.

H. GY.

A szegedi tógazdaság jubileumára

Kilencvenéves a Szeged-Fehértó Halgazdaság, és ma is meghatározó szereplője a hazai haltermelésnek. A Szegedfish Kft. vezetése az elmúlt évtizedekben arra törekedett, hogy a tógazdaság a mindenkori legkorszerűbb technológiával termeljen növényevő és ragadozó halakat. Kiváló minőségének köszönhetően szegedi tükörponty európai hírnévre tett szert. Sztanó János, a Szegedfish Kft. ügyvezetője az elmúlt kilenc évtized több mint felében a tógazdaságnál dolgozott, egész pontosan 47 évet. Vele beszélgettünk és idézzük fel a cég történelmének sarokpontjait.

• Ügyvezető úr, egy személyes kérdés: gondolta volna, amikor először lépte át az irodaház küszöbét, hogy innen megy nyugdíjba is?

– Nem Szegeden születtem, de közigazdászként ide vetett a sors, pontosabban az akkori káderpolitika. Gazdasági szakember lévén a haltermeléshez nem értettem, tehát fel sem merült bennem, hogy csaknem fél évszázadot töltök itt. Nem bántam meg. Ez idő alatt magam is szegedivé váltam, és a haltermelést is megtanulhattam, mert olyan neves szakemberekkel dolgoztam együtt, mint például *Tasnádi Róbert*. Hogy a kérdésre válaszoljak, nem gondoltam volna, hogy innen megyek nyugdíjba – bár ez is csak névlegesen történt meg, hiszen ma is aktívan dolgozom.

• Idézzük fel a tógazdaság történetének kezdetét!

– Fehértó Szegedtől északra található, és a tó évszázadok során alakult ki, mivel a Dél-Alföld természetes vízgyűjtő medencéje. A terület mindig is jelentős mennyiségű vadvíz tárolására volt képes; viszont szárazabb években részben vagy teljes egészében kiszáradt. Ezt a mély fekvésű területet ősidők óta használták juhtartásra, halászatra, pákászatra, tetőfedő nád, gyékény, sás és kamillavirág és annak idején mosásra használt sziksó összegyűjtésére.

• Nem először írjuk le, hogy a „vak” szikes terület hasznosításának gondolata annak idején gyakran megfogalmazódott. A többszöri sikertelen gypot- és rizstermelési próbálkozások után újra és újra felmerült egy tógazdaság létrehozása.

– Így igaz. Landgráf János, hazánk első halászati felügyelője, a Palicsi-tó és a Tisza menti szikes területek jó példájára hivatkozva Szegeden is a belvizes területek haltermelési hasznosítását ösztönözte. A fehértói halastavak létesítésének egyik fontos célja az volt, hogy végérvényesen megoldják a szegedi nagytájon rendszeresen jelentkező belvízproblémát. Már az 1879-es nagy szegedi árvíz, majd az 1919-es nagy belvízi

küzdelmek idején elhatározták, hogy mihamarabb találni kell valami megoldást a gyakran jelentkező belvízproblémára. Az 1929–1933 közötti gazdasági világválság Szeged és környéke lakosságát is súlyosan érintette. A bajokból való kilábalás módját kereső városatyák 1930-ban elővettek egy korábbi javaslatot, és felvetették a Fehértó egy részének halastóvá alakítását a közmunkák egyik színteréül. Az Országos Halászati Felügyelőség messzemenően támogatta az elképzelést, mivel Hortobágy és Biharugra jó példái alapján közel három évtizede ők is foglalkoztak a halastó létesítésének gondolatával. Szeged közgyűlése 1930. október 27-én Pálffy József polgármester-helyettes előterjesztése alapján döntött a halgazdaság létesítéséről.

• Aligha gondoltak annak idején olyasmire, hogy valójában mai értelemben vett multifunkcionális tógazdaságot építenek.

– Valóban, csak az utóbbi 20-25 évben fogalmaztuk meg, hogy a haltermelés mellett milyen fontos környezetvédelmi szerepe is van egy tógazdaságnak. De már akkor is többszintű elvárásokat írtak elő, úgymint hogy legyen alkalmas évi 11 millió m³ belvíz befogadására, a foglalkoztatási lehetőségeik bővítésével mérsékelje a munkanélküliséget, a tógazdasági üzem járuljon hozzá a Szeged város polgárságát terhelő adók csökkentéséhez, a sziki gazdálkodás további ösztönzéséhez mutasson jó példát, biztosítsa Szeged egyenletes halellátását, vagy hogy pótolja a Tisza szabályozása miatt lecsökkent természetes halszaporulatot.

• Hogyan zajlott az építkezés?

– A körtöltéses halastavak kivitelezése 1931. március 5-én kezdődött, 300, a környékről, többnyire Kiskundorozsmáról verbuvált kubikkossal. Az első ütemben az 1928–1932 között épült Algyői-főcsatornától délre eső tavak készültek el, majd a főcsatornától északra eső területek beépítése következett. A fehértói körtöltéses halastórendszer építése 1960-ban fejeződött be, és a végeredménye egy 2190 kataszteri holdas

halgazdaság lett. A fehértói halastavak között lövontatású kisvasúttal (lóréval) oldották meg a közlekedést és a szállítást.

• Mikor került piacra az első szegedi ponty?

– Az első halasítást 1932 tavaszán végezték, a kelebiai tógazdaságból a szatymazi vasútállomásra érkezett 280 mázsa halivadékkal. Bízta benne, hogy 1 kilós potykák formájában már az év végén piacra kerülhet a halgazdaság első termése. A tógazdaságtól azt várták, hogy terméséből a város szegényebb lakosai olcsó élelmiszerhez jutnak, azaz hogy az itt lehalászott halat Szeged város szabad piacán kilogrammonként 1 pengős áron árusíthassák. Az első fehértói halszállítmány ténylegesen 1933. augusztus 8-án jelent meg a szegedi piacon, kilogrammonként 80-90 fillért kértek érte. Az itt termelt halból már 1934-ben 140 mázsaát exportáltak Bécsbe.

• Kik voltak az első cégvezetők?

– A Szeged város tulajdonát képező halgazdaság az 1949-es államosításig Nyáry János üzemigazgató vezetésével, önkormányzati céggént működött. Ezalatt hol la-

Sztanó János: csak az utóbbi 20-25 évben fogalmaztuk meg, hogy a haltermelés mellett milyen fontos környezetvédelmi szerepe van a tógazdaságoknak

zább, hol szorosabb kapcsolatban állt a térség halellátásában meghatározó szerepet játszó Antalffy-Bitő Halüzemmel. Az államosítás után a Szegedi Halgazdaság a Tógazdasági Nemzeti Vállalat részeként folytatta munkáját. 1952-ben a nemzeti vállalatból Halgazdasági Tröszt lett, ami a szegedivel együtt kilenc halgazdaságot felügyelt. A tertvasításos gazdaságirányítás időszakában 1950–1960 között Simon Pál igazgató, az 1961–1966 években Horváth Károly igazgató, 1967–1968 között Simon Lajos igazgató irányította a Szegedi Halgazdaságot. Ezalatt időnként, átmeneti jelleggel,

fél-féléves időtartamra Tasnádi Róbertet bízták meg a vezetésével.

A halgazdaságot 1969. január elsejével beolvasztották a Szegedi Állami Gazdaságba, mint önálló főágazatot. A Szegedi Állami Gazdaságot 1969-1982 között Pásztói Lajos, 1983-tól az állami tulajdonú vállalat átalakulásáig, majd az annak jogutódjaként működő társaságot én magam vezettem, vezetem. Az Állami Gazdaságok Országos Központjában dolgozó, országosan elismert halászati vezető, Pékh Gyula messzemenően támogatta és segítette a halászati munkát.

• **A múlt század '70-es éveiben tovább bővült a tógazdaság területe. Miért?**

– Azért, mert a hazai halfogyasztás várható növekedéséhez nem volt elég étkezési hal. Nyáron és a nagyobb ünnepek tájékán (húsvét, karácsony) halhiány volt. Az árualap biztosítása érdekében az 1970-es évek elején az állam elhatározta, hogy támogatja a haltermelő kapacitás növelését, új tavak létesítését. Kézenfekvő volt, hogy a biztonságos vízellátású fehértói halastórendszert kellene bővíteni.

A tórendszert akkor üzemeltető Szegedi Állami Gazdaság a fehértói tavak közvetlen szomszédságában nem rendelkezett megfelelő (állami tulajdonú) ingatlannal, ezért a Szegedi Felszabadulás MGTSZ-szel és a Sándorfalvi Magyar-Lengyel Barátság MGTSZ-szel „egyszerű gazdasági társaságot” hozott létre halastó építésére. A két termelőszövetkezet tulajdonában lévő és néhány kisajátított magántulajdonú – a sándorfalvi Szapor-hegy és a Gyevi-fertő – területen az 1979. április 5-én kezdték meg az új halastó kivitelezését, a VIZITERV-es Szemerédi József tervei alapján. A tavakat a Simándy Béla vezette Alsó-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság Építési Szervezete építette. Egyébként ekkoriban épült a kettős hasznosítású matyéri víztározó is.

A fehértói tórendszerhez szervesen kapcsolódó új halastó létesítményeinek 1982. október 27-ei ünnepélyes üzembe helyezését követően a Szegedi Halgazdaság 2100 hektáros, egy tagban lévő tórendszeré vált.

Az állami „egyszemélyes tulajdonú társaság” kivásárlására 1994. május 15-én került sor, dolgozói privatizáció formájában, a HYDEA Kft. bonyolította le. Azóta Szegedfish Mezőgazdasági Szolgáltató és Termelő Kft. néven működik.

Az ország második legnagyobb területű egy víztestet képező, 141 tőegységből álló épített tórendszer 2017-ben Sándorfalva Város Önkormányzata és Szatymaz Község Önkormányzata felvette a települési értékárba, és ugyanabban az évben bekerült a Csongrád Megyei Értéktárba is.

• **A belvízmentesítés, a belvízvédelem, a belvíztározás volt a fő szempont**

a tógazdaság megépítésekor, de mára a haltermelés is előrelépett a ranglétrán.

– A haltermelés az a mezőgazdasági ágazat, amelyik a legszorosabb kölcsönhatásban van a természeti környezettel. Fehértón a haltenyésztés 3 éves termelési ciklusban valósul meg, éves haltermésünk 1500-1800 tonna. Bel- és külpiacon értékesítésre termelünk ivadékokat, tenyész-, sport- (horgászat) és étkezési halakat. A tipikus alföldi körtöltéses halastavakban pontyot, fehér busát, amurt, szürkeharcsát, csukát, süllőt állítunk elő, a HACCP élelmiszerbiztonsági rendszer előírásait betartva, szigorúan ellenőrzött technológiával. A Szarvasi Halászati Kutatóintézetrel együttműködve, több évtizedes kutatómunka eredményeként a helyi adottságokhoz jól alkalmazkodott, genetikailag ellenálló, zsírszegény és kiváló ízű, államilag elismert önálló tájfajtát tenyésztett ki társaságunk, a szegedi tükrös pontyot. Az 1968-ban bejegyzett önálló tájfajta „előállításában” közreműködő országos tekintélyű Bakos János haltenyésztő erre az időszakra így emlékezett vissza: „Előfordult, hogy hívásra jöttem Fehértóra, hiszen Tasnádi Róbert és Becsei Attila vezetők mindenkor szívesen fogadtak egy-egy szakmai beszélgetésre, konzultációra. Szegeden azt tapasztaltam, hogy itt tisztelték és szertették a halat. Pontosan emlékszem arra, hogy Ribianszky Miklós bácsi – akkori földművelésügyi miniszter – egy beszélgetésünk alkalmával ezt mondta: »Kiskomám, a szegedi ponty nemesítésére különös gondot fordítatok, mert gondos munkával az ilyen szikes talajú, de termékeny halastavakban lehet a legkeményebb és legjobb ízű pontyot nevelni.«”

A Földművelésügyi és a Vidékfejlesztési Minisztérium által elismert tenyésztő szervezetként akkreditált halkeltető állomást üzemeltet a gazdaság. Saját törzsszállományból, mesterséges úton, lombikban állítjuk elő a szaporítóanyagot – a „vetőmagot” –, a hallárvákat. A szegedi tükörponty 2019 óta földrajzi eredetvédelmet élvez hazánkban, és már folyamatban az eljárás, ami alapján várhatóan még ebben az évben megkapja az uniós oltalmat is.

• **Mennyit változott a technológia az elmúlt évtizedekben? És a piaca hogyan alakult át?**

– A halgazdaságban megvalósított technikai és technológiai fejlesztéseknek köszönhetően, az alapítók elvárásának megfelelően egész évben kiegyensúlyozott hallelétást tudunk biztosítani a vevőinknek különböző fajú, korosztályú és feldolgozottságú halból. A Szeged-Fehértón termelt tógazdasági halat bel- és külpiacon is értékesítjük. Termelésünk 30-40 százalékát évti-

zedek óta exportáljuk. A törzsvásárlóinknak tekinthető nagykereskedők többnyire élő halat rendszeresen szállítanak Olaszországba, Franciaországba, Németországba, Ausztriába és Lengyelországba. Az utóbbi években érezhetően megnőtt az élő és a feldolgozott magyar halak kereslete. A szomszédos Erdély és Vajdaság kereskedői és étterem-üzemeltetői rendszeresen visznek Szegedről jelentős tételeket a határon túlra.

Napjainkban a belföldi árualapot, halkészletet visszatérő hazai horgászegyesületeknek (a halgazdaság a MOHOSZ speciális státuszú beszállítója), kereskedelmi és vendéglátó egységeknek, társ gazdaságoknak, valamint közvetlenül fogyasztóknak értékesítjük.

Az évente megrendezett, „világhírű” Bajai Halfesztiválon a szakácsok több mint fele szegedi halból főzi a hungarikumnak számító dunai halászlét. A gazdaság aktív résztvevője a Szegedi Nemzetközi Tiszai Halfesztiválnak és rendszeres támogatója a térség halfőző versenyének.

Ami a technológiai fejlesztést illeti, a 2007. karácsonyára átadott, HACCP minősítéssel rendelkező halfeldolgozó és halból a szigorú uniós humán- és állategészségügyi szabályoknak is megfelel. Friss élő halakkal és belőlük készült feldolgozott (tisztított, szállátlanított) hallal állunk a vásárlók rendelkezésére.

A Szegedi Tükros Ponty Filé az országban az egyedüli haltermékként 2011 óta jogosult a Hagyományok-Ízek-Régiók (HÍR) védjegy használatára.

• **Hosszasan beszélhetnénk még az elmúlt évtizedekről, például a Fehértói Halászcserda létrejöttéről, a tudományos és kutatói tevékenységről, de fontosnak tartom, hogy külön is szóljunk környezetvédelmi tevékenységükről, mert az utóbbi évtizedekben jelentősen megszaporodtak az ilyen jellegű feladataik.**

– A szegedi Fehér-tó ritkaságszámba menő, páratlanul érdekes madárvilága év-

megosztja velük tudását és tapasztalatait. A gyakorlatban való együttműködés mellett a Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének kutatás-fejlesztési pályázataiban is részt vesz a vállalkozás, jelenleg is több fejlesztésen és innováción dolgoznak együtt a vállalkozás és a tanszék szakemberei.

A Tógazda Halászati Zrt.-ben folyó szakmai munkáról elmondható, hogy a halászat teljes vertikumát felöleli a munkájuk, az édesvízi fajok szaporításától az étkezési méretű halak piacra juttatásáig. A több kamionból és nagy teljesítményű teherautóból álló szállítóeszközparkjukkal az év minden hónapjában szállítanak általuk termelt halfajokat a hazai és európai uniós piacokra. Nyáron szinte kizárólag horgászszervezeteknek és áruházaknak értékesítenek háromnyaras pontyot, ősszel azonban ragadozó halakat (süllő, csuka, harcsa) és már növényevőket (amur, fehér és pettyes busa) is

nagy tételben adnak el halfeldolgozóknak, áruházaknak és távoli országok halkereskedőinek is.

A termelési technológiájukban kevés takarmány felhasználásával, jelentős mennyiségű természetes táplálék (planktonok) etetését preferáló módszereket alkalmaznak. Ennek következtében halaik húsa nem zsíros, sőt, szinte megegyezik a természetes vizekben fogott halakéval. Tápokot, premixeket, gyógyszereket nem használnak a halak etetésében, így termékeik közel állnak a minősített „biohal” kategóriához.

„Ennek köszönhetjük, hogy hosszú évek óta jelen vagyunk a régebbi európai uniós tagországok horgászipiacán, és olyan multinacionális céghálózatokban, amelyek a környező országokban is folyamatosan kínálnak élő és feldolgozott édesvízi halakat. A környező országokba nemcsak áruhatat, hanem gyakran ivadék- és tenyészhalállományokat is exportálunk, aminek telepeink

folyamatos állategészségügyi kontrollja a feltétele” – tette hozzá a vezérigazgató.

A kitüntetettek számára csak az elismerés átvételekor állt meg pár órára az idő. Németh István dolgoz hétköznapi is folytatódna, amelyeken a cég és a szakmaközi szervezet aktuális feladatait kell elvégezni vagy megoldani. A Tógazda Zrt.-ben – miként mindegyik hazai tógazdaságban – az őszi hónapokban már a téli-karácsonyi vásárra készülnek, nagy ütemben folyik a lehalászás és a halértékesítés. A MA-HAL-ban december elején tisztújító közgyűlés lesz, ahol az elnöknek be kell számolnia az elmúlt 4 évben végzett munkájáról.

Németh István 2001-ben megkapta a Szövetkezeti halászatért érdemérmét, emellett miniszteri elismerést vehetett át. A Szent István Egyetem Halgazdálkodási Tanszékének „dicsőségtábláján” is megtalálhatjuk a nevét, mivel ő is megkapta „A gödöllői oktatásért és kutatásért díjat”.

Dr. Váradi László

Pro Aquacultura Hungariae díjat kapott Váradi László, a Nemzeti Agrárkutatási és Innovációs Központ Halászati Kutatóintézet nemzetközi főtanácsadója a magyar halászat és akvakultúra érdekében végzett kiemelkedő tevékenységéért.

Váradi László a Körösök vidékén, Sarkadon gyerekeskedett, ahol a vidéki élet és a vízi világ egy életre szóló hatással volt rá. Egyre erősödő műszaki érdeklődése összekapcsolódott a mezőgazdasággal és a vízgazdálkodással. Érettségi után a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Gépészmérnöki Karán szerzett diplomát. Már egyetemi évek alatt kiemelten foglalkozott vízgépészeti témákkal, így a végzés után, 1972-ben a szarvasi Öntözési Kutatóintézetben, az ÖKI-ben kezdte meg pályafutását. A halászat iránti elkötelezettsége már 1975-ben meghozta gyümölcsét, mert munkatársa lett a szarvasi Halászati Kutatóintézetnek, a HAKI-nak.

A HAKI-ban üzemeltető gépészmérnökként kezdett el dolgozni, de egyre meghatározóbbá vált tevékenységében a fejlesztés. Később az intézet kísérleti üzemét vezette igazgatóhelyettesként, így részese volt az integrált halgazdálkodás fejlesztésének, ami később PhD-disszertációja témája lett. Közben gyakran dolgozott a világ fejlődő országaiban, főleg Ázsiában, de Latin-Amerikában és Afrikában is megfordult a FAO szakértőjeként. Elsősorban halkeltetők és halgazdaságok fejlesztésében, illetve oktatási programokban vett részt.

A HAKI igazgatói posztját 1991-ben vette át. Munkája során kiemelten kezelte a nemzetközi kapcsolatok fejlesztését, azon

belül az EU-s, a kelet-európai és az ázsiai kapcsolatok erősítését. Ugyancsak nagy figyelmet szentelt a kutatási eredmények gyakorlati hasznosításának, így aktívan részt vett a hazai és európai termelői szövetségek munkájában is (Haltermosz, MASZ, FEAP). Aktívan képviselte a hazai, illetve az édesvízi halgazdálkodást különböző európai szervezetekben (FAO EIFAC, az EU Halászati és Akvakultúra Tanácsadó Bizottsága, Európai Akvakultúra Szövetség). Alapítója volt és ma is elnöke a Közép- és Kelet-Európai Akvakultúra Központok Hálózatának (NACEE). 2012-ben ment nyugdíjba a HAKI-ból, aminek 37 évig volt munkatársa és 20 évig igazgatója.

Az akvakultúra fejlesztésében való aktív részvétele a nyugdíjazásával sem ért véget. A HAKI nemzetközi tanácsadójaként továbbra is részt vesz a stratégiai fontosságú nemzetközi kapcsolatok erősítésében és bővítésében, és jó partnere az intézet elkötelezett és ambíciós fiatal vezetésének.

Kiemelt szakmai munkája a Magyarország által Laosznak nyújtott kötött segélyhitelprogramok keretében végrehajtott, akvakultúra elemeket is tartalmazó agrárfejlesztési programok menedzsmentje. E munkát mint a Vitafort Zrt. leányvállalata, a Vitafort Agro Ázsia Zrt. vezetőjeként végzi. Laoszban 1980-ban dolgozott először, még FAO-szakértőként, és szakmai kapcsolatai azóta is élnek, sőt, azok alapozták meg az immár harmadik kötött magyar agrársegélyhitel-programokat. Laoszhoz ma is sok szál fűzi: ő Laosz tiszteletbeli magyarországi konzulja és a Magyar-Laoszi Baráti Társaság társelnöke. Mostanában az év csaknem felét Laoszban tölti.

Váradi László a díjjal kapcsolatban azt mondta: „Nagy öröm számomra, hogy átvehettem a Pro Aquacultura Hungariae díjat, hiszen ez a szakmámnak az elismerése, amelyért több mint 40 éve dolgozom. A miniszter 2018-ban Életfa Emlékplakett bronz fokozatával ismerte el a munkámat a 70. születésnapom alkalmával. Nemzetközi munkásságom elismerésül, nyugdíjba vonuláshozam követően 2013-ban Áder János köztársasági elnök a Magyar Érdemrend Tiszti Keresztjét adományozta nekem. Munkámat Szarvason és Békés megyében is elismerték, és 2018-ban Szarvas Város Önkormányzatától a „Szarvas Városért” díjat vehettem át, illetve 2013-ban megkaptam a szarvasi Víz-Hal-Ember Alapítvány Ember a halért díját. 2012-ben a Békés Megyei Hírlap olvasóinak szavazata alapján az Év Ember díj 2. helyeztettem. Külön megtiszteltetés számomra, hogy az Európai Haltermelők Szövetségétől, a FEAP-tól 2015-ben megkaptam az Európai Akvakultúra Kiválósága díjat, amit

▶ évente ítélnék oda az európai akvakultúra fejlesztésében aktívan részt vevő szakembereknek. A kitüntetések, amellyel, hogy jólesnek, egyben emlékeztetnek több mint 40 éves szakmai múltamra, az örömeimre és a nehézségeimre, amik között sok volt a

munka, de még több az emberi kapcsolat, a beszélgetések és a viták, a komoly és a kötetlenebb együttlétek. A díjak és a díjazottak mögött rendszerint sokan állnak, így mögöttem is. Sokan segítettek munkásságomat: a feleségem, a családom, a kollégá-

im és a barátaim, itthon és szerte a világon. Hálás köszönettel tartozom sokaknak, akik részt vettek és segítettek abban a munkában, amit az akvakultúra fejlesztéséért végeztem, és végzek, ameddig futja az erőmből.”

Lévai Ferenc

Az Életfa Emlékplakett bronz fokozatát vehette át *Lévai Ferenc*, az Aranypony Halászati Részvénytársaság vezérigazgatója. A miniszteri méltatásban az áll, hogy az emlékplakettet a multifunkcionális halgazdálkodás koncepciójának fejlesztésével és a halfogyasztás népszerűsítése érdekében végzett munkájával érdemelte ki.

Az Életfa Emlékplakett bronz fokozatát azok az agrárszakemberek kapják, akik éppen betöltötték a 70. életévüket. Lévai Ferenc is belépett a hetedik x-be, és amit a méltatásban írtak, annak minden szava igaz. Lévai Ferenc komolysága mellett soha nem veszítette el a humorát. Amikor rákérdeztünk, hogy mit jelent számára a kitüntetést, röviden annyit mondott: „Itt a vége. Az embernek akkor állítanak szobrot, amikor már vége az életművének.”

Lévai Ferenc azonban bízik benne, hogy 10 év múlva az ezüst fokozatot is megkapja, tehát korántsem kell még elfutni, pontosabban lezárni az életművét ezzel a kitüntetéssel. Már csak azért sem, mert az arany fokozatot 90 éves korban osztogatják...

A kitüntetett három gyerekére a legbüszkébb az eddigi teljesítményéből. *Zsuzsanna* a Halkakas bisztró tulajdonosa, míg ifjabbik *Lévai Ferenc* Laoszban termel halat. A legfiatalabb Lévai gyermek, *Lili* még közepiskolás.

Genetikai örökségén túl a gazdasági eredményeivel sincs miért szerénykednie. Lévai Ferenc a magyar halász szakma meghatározó személyisége, egész életútja a halhoz, a halászhoz, a haltermeléshez kötődik.

Mondják, a szülőhely és a család határozza meg a gyermek sorsát. Az ő sorsa már születésekor megpecsételődött, mert Ercsiben, a Duna mellett nőtt fel. Hatvan-hetven évvel ezelőtt pedig még járták a halászok a természetes vizeket, Ercsiben is három brigád halászta a Dunát. Egy szó, mint száz, Lévai Ferencet szinte magába szippantotta a halász szakma.

Az elmúlt hét évtizedet felidézve kiderül, hogy első munkahelye a dinnyési tógazdaság volt. Ott töltött egy évet alatt Antalffy Antaltól és Jónás Gyurkától tanulta a tógazdasági haltenyésztést. Innen a Temperált Vízü Halgazdasághoz (TEHAG) vezetett az útja, amit Tölg István irányított. Lévai Ferenc szerencsésnek tartotta magát,

hogy olyan csapat tagja lehet, akik a biztonságos hazai ivadéktermelést alapozták meg. Tölg Istvánon kívül dolgozott Antalffy Antal, Pékh Gyula, a *Horváth házaspár* és *Bercsényi Miklós* mellett, és még sorolhatnánk. Egy olyan nagy generáció „gyűlt össze” körülötte, amelynek a tagjaitól csak tanulni lehetett a szakmát, a hazai halászatot ők forradalmasították.

Az úttörő dinnyési halgazdaság után a TEHAG-ban csiszolódott technológiává a temperált vízü halszaporítás, a kétfázisú ivadéknvelés. Lévai Ferenc büszke rá, hogy már a múlt rendszerben igen nagy fejlődést ért el a hazai haltermelés ezeken az alapokon. Ez a speciális tudás nemcsak idehaza, hanem külföldön, Irakban vagy Algériában is sokat ért. Lévai Ferenc a világ húsz országában vett részt a FAO nemzetközi programjaiban, ami szintén örökre szóló szép emléke pályafutásának.

A jó indulás egy szerencsés korszakban valósult meg. Lévai Ferenc maga is szerencsésnek tartja magát, hiszen még a rendszerváltás előtt meg tudta valósítani a nagy váltást: 1988 januárjában döntött úgy, hogy a TEHAG-ból másik útra lép. Ma már tudjuk, hogy ezt is jó időben lépte meg, hiszen az Aranypony Zrt.-ben a hazai és a nemzetközi halas világban szerzett tapasztalatok alapján megvalósíthatta a multifunkcionális tógazdálkodást. Ez az út sem volt híján akadályoknak, de Lévai Ferenc szívós, kitartó munkával, kiváló munkatársakkal szinte minden elképzelését megvalósította. Az Aranypony Zrt. olyan életmű, ami a magyar halászat egyik gyöngyszeme.

Habár a több lábón álló, sok szolgáltatást tartalmazó gazdálkodási forma már megvolt, a nevet, a „multifunkcionális tógazdálkodás”-t Váradi Lászlóval közösen dolgozták ki. Ennek legfontosabb eleme, hogy ami erőforrás található és hasznosítható a környéken, azt hasznosítsd is. Természetesen a haltermelés, a haltenyésztés képezi a cég egész működésének a gerincét. Az erre épített szolgáltatások – a halászati múzeum, a családbarát horgászcentrum, a madárfigyelő, az Aranypony Halászcserda és Panzió, a korszerű konferenciaterem – ma már nemcsak idehaza közkedvelt kirándulóhelyek és a szabadidő élvezetes eltöltésére alkalmas létesítmények, hanem már az Európai Unióban is számon tartják nekik köszönhetően az Aranypony Zrt.-t.

Lévai Ferenc felismerte, hogy a szolgáltatások fejlesztése a jövő útja. A habitusból ered, hogyha egy már elképzelését megvalósította, akkor továbblép, mert ötletekből nem szenved hiány. Ma is az új feladatok éltetik. Mindig kell neki valamilyen újítás, valami újdonság – mai szóval élve, innováció. Előre kell menni, mert aki megáll, az meghal, vallja.

Lévai Ferenc örül neki, hogy akadnak követői a magyar halászatban, akik hozzá hasonlóan gondolkodnak. Ilyennek tartja *Szabó Józsefet*, az akasztói tógazdaság létrehozóját. Az innovatív gondolkodás egyik bizonyítéka, hogy ifjabb Lévai Ferenc vezetésével létrehoztak Laoszban egy leányvállalatot, ahol a TEHAG mintája alapján nevelik a halivadékokat, és az ország tilápiavidék-igényének egyharmadát már ez a cég állítja elő.

Lévai Ferenc közkedvelt médiászemélyiség. A halfogyasztás növelése érdekében számos rendezvényen elmondta már – az utóbbi években rendszerint a MA-HAL szóvivőjeként –, miért olyan fontos a halfogyasztás növelése.

Rengeteg kezdeményezés fűződik a nevéhez, a legutóbbi a HalPéntek program elindítása. A MA-HAL segítségével zajló program üzenete, hogy minden család legalább hetente egyszer fogyasszon halételt, mert jó minőségű hazai haltermékekből elő lehet állítani.

Természetesen nem feledkeztünk meg *Horváth László* tanár úrról sem, őt külön cikkben köszöntjük a közeljövőben.

(HAJTUNGY)